

zet megvan és nincs remény arra, hogy rövid időn belül enyhülne, tehát számolni kell azzal, nem mindent a nő lelkiségére hárítva függőben hagyni és fulladozni hagyni mostani helyzetében.

Más kérdés, hogy a nők egyenjogúsításával javul-e a helyzet.

E kérdés tisztázására csak annyi áll módunkban, hogy tanulmányozhatjuk a felszabadult nők életét. Nem a törvényekkel, társadalmi előítéletekkel viaskodókat, hanem azon országok nőjeit, kiknek felszabadulását a családi uralom alól maga az állam segítette elő, (illetve ismertek e) és az állam igyekszik életüket a családdal egyeztetni, házasságukat, nemi életüket rendezni az új helyzetben.

(Folytatása következik)

Börcsök E.

ESZMECSERE

Hozzászólás Kolozsy Tibor a „Híd” 2-ik számában lévő kritikájához.

A földművelő ember éli a maga századokon át megcsontosodott szűkebb világát s nála a megélhetés a legfontosabb irányító kérdés, nézete, felfogása a környezete behatása alatt fejlődik, alakul s emiatt van az, hogy némely városi a falusit, tanyait „isteni népnek”, a másik meg „buta parasztnak” nézi a maga hangulata szerint. A parancsoló körülmények váltják ki a falusi emberből a változást s jórészt ezek indokolják nála a családi létszám emelkedését vagy csökkentését.

Igen. A faluban a gyermek vagy munkaerő, vagy kenyérpusztító azszerint, amint van elégséges kenyér a háznál, avagy nincsen. Ahol van sajátja a családnak, a gyermek nem fölösleges, mert a gazdaság dologgal, kenyérral ellátja, de ha máshoz kénytelen a családapa napszámra járni évek hosszú során s a gyerekek aprók, ott bizony a gyermek, különösen télen, az ő gondolkodásuk szerint, kenyérpusztító.

„Nem szabad azonban arra szorítkozni, hogy tisztán „nemzeti kultúrát” építsünk. Ennek semmi értelme sem volna”, írja Kolozsy.

Nemzeti kultúrát nem is lehet építeni, csak fajit, mert a kultúra egy-egy faj sajátos lelki kisugárzása. Ez az oka annak, hogy nincs európai kultúra, hanem csak román, szláv, turán vagy germán Európában. De a kulturák külön magára élése a mai világ-szellem szerint káros Európára nézve, azért oly mederben kellene

folyniok, hogy egyik a másik mellé illeszthető legyen. Össze kell egyeztetnünk a nacionalizmust az internacionálizmussal".

Ez nagyon kényes probléma s csak igen kevesek agyát foglalkoztatja.

„De mindenki a maga útján". Más-más utakon, de egy cél felé".

Nem. Ennek a szempontnak illetően kivitele sovány közhasznú eredményt ad. Inkább karöltve kell munkálkodni biztatva egymást s mindazok, akiket egy cél hevít, bizonyos bensőséges szálak kössék egymáshoz, ha tavel is vannak egymástól, s e szál akkor sem szakadjon el, ha egy-egy közülök révbe talált!

Ami pedig a „regős járást" illeti, hasznos eredményt csak úgy hozhat, ha a rá vállalkozók előzetes kis tanulmányt végeznek. Forduljanak általános normáért azokhoz, akik hasonló helyzetben lévén, hasonló utat már megfutottak. E normát nem olyannak gondolom, mely a kérdéssel foglalkozó kezét-lábát megkötí, hanem amely irányt szab gondolkodásának, megóvja a szertelenségtől és gondolatait e szerint hasznosan rendezheti. E norma csak norma maradna s ezen belül, persze, tágtere nyílna az egyéni megítélásoknak a helyi viszonyokhoz képest

Galambos J.

Mai strófák

Ketten vagyunk . . .

*Ez a helyzet. Mit meséljem nektek,
Barátom ügyvédnek ment, én pedig mérnöknek,
Apánk megírta: Nem vagyunk bővében a pénznek . . .
Sebaj, diplomáink egy vagyont megérnek . . .
Visszaadunk mindent, még mielőtt nélkülöznének . . .*

*És most . . . itthonvagyunk mind a ketten . . .
Megúntuk az álláskeresést, amúgy se találnánk,
Délelőttönként kinn állunk az uccán, sétálunk . . .
Harangszókor szégyenkezve megyünk ebédelni . . . haza.*

*Géprajzom és néhány nagyszerű tervem fiókban hever
Hónapok óta elő se veszem őket, haszontalanok,
Ügyvédbarátomtól néha kérnek ingyen tanácsot . . .
És ő szívesen adja, neki ez nem kerül semmibe . . .
Mégis azt érezzük mi ketten . . . Sokan ketten . . .
Mi vagyunk igazán tanácstalanok.*

Czakó Tibor